

DIVOKEJ BILL

Supraphononline

VŽDYCKY, KDYŽ DĚLÁME NOVOU DESKU, ZNOVU SI ŘÍKÁME,
ŽE MUSÍ BÝT O TROCHU RYCHLEJŠÍ, V DŮR A O VESELÝCH VĚCECH!

Během uplynulých čtyř let od předchozí studiové nahrávky jste vydali i dva koncertní záznamy a best of Platinium Collection. Co jste ještě stihli?

Samozřejmě jsme odjeli spoustu koncertů a průběžně makali na materiálu pro další desku. Ten živák z Úval, který vyšel i jako DVD, byl už její předzvěstí, protože na něm byla i nová skladba Tsunami. A taky se nám v kapele mezi tím narodily nějaké děti. (smích)

Cítíte se s nimi dospělejší a odpovědnější?

Samozřejmě je tu pocit zodpovědnosti, abychom se o ně dokázali postarat. Dokud člověk žije jen sebe, tak je to „salám-banán“, skoro nic nepotřebuje. Zároveň je to ovšem i „dobrý motor“. Zpětně si uvědomujeme, jak to všechno předtím šlo skoro samo. Jak by dnes bylo těžké znovu začínat, objíždět kluby, bojovat o přízeň. I proto je dobré se o tu naši-obrazně řečeno- zahrádku, starat a zalévat ji, aby se ji i dál tak pěkně dařilo. Protože už nežijí jen nás. Připomíná mi to, jak jsem jednou koukal na Simpsonovy, a Homer šel do té své elektrárny, měl deprese a vůbec se mu tam nechtělo. Tak si nad stůl vylepil fotku malé Maggie, aby věděl, proč to všechno dělá.

Dříve jste hodně koncertovali a jezdili i do zapadlých vesniček a hráli všude, kde se dalo. Dnes to kapely spíše nahrazují sociálními sítěmi, nejvíce populární jsou Youtuberi. Myslíte, že tu přízeň mají snadnější?

Naopak jsme radši, že my to máme „pocitivě odpracované“, odježděné, a všeho jsme dosáhli zcela přirozeně. Má to pro nás vnitřně větší váhu, než kdybychom rychle vylétli na vrchol, protože se zrovna ujal nějaký náš singl. Také si myslíme, že o co rychleji se někdo dostane na vrchol, o to rychleji pak

z něj i padá. To zázemí věrných fanoušků se žádným marketingem nedá nahradit. Navíc to byly moc pěkné výlety. Jasně, že občas člověk musel něco vzdát, protože měl zrovna koncert, ale my to nikdy nebrali jako něco nepříjemného – nás to vždycky bavilo! Různé vzruhy, které dodávaly sílu v těch slabších chvílích, jako třeba, že jsme vyhráli Slavíka nebo přišlo pozvání do ciziny, pak přicházely samy a přirozeně. Ty kapely, které fungují přes marketing, si ty příležitosti musejí samy vytvářet a doufat, že to vyjde. K nám přicházely a přicházejí samy.

Jak moc plánujete? Prý máte ve zkušební mapu, kam si zabodáváte špendlíky, kde jste už byli a kde už dlouho ne?

Pořád se snažíme mít tak dvou až tříletou vizi. Kterým směrem pojedeme nejbližší turné, kolik koncertů, kam to směřovat... Kdy turné, kdy festivaly... Nejde už jezdit bezmyšlenkovitě. V určitém čase jsme i sami počet koncertů omezili, a také když někde hrajeme, tak je jasné, že následující koncert nebude blíž, než v určitém okruhu kilometrů. Letos pojedeme turné, které má 23 koncertů, a kromě něj cíleně nebudou žádné další kluby ani festivaly. Začínáme 25. května, končíme 2. září. Příští rok budou festivaly, a už i tam se snažíme, aby se nám nekryly, abychom nehráli na těch, které jsou blízko od sebe, abychom všude mohli pokud možno být v hlavních časech. Za to mají jejich pořadatelé od nás určitou exkluzivitu, že v tom regionu půjde o jediné vystoupení. Jsou i kapely, které hrají někde na festivalu a dohodnou si koncert o deset kilometrů vedle o pár dní před ním. Nám to přijde vůči pořadatelům nefér a snažíme se to nedělat.

Chystáte se i někam do ciziny? Před pár lety jste byli na turné s Levellers...

Na podzim zas pojedeme na Slovensko.

Delší dobu jsme tam nebyli, loni se to nějak nepodařilo. Je to fajn, máme tam pořád celkem slušnou pozici, a ty větší kluby vždy zaplníme. Máme tam několik super míst, kde lidé skvěle reagují. Třeba v Trenčíně na nás minule přišlo skoro 700 lidí.

S albem Tsunami jste znovu zvolili kombinaci „Studio Sono a Pavel Karlík“. O jiné jste nepřemýšleli?

My jsme o tom i přemýšleli (smích). Ale s Pavlem jsme se v minulosti vždy potkali jen nad nějakým masteringem a na celé nahrávání jsme se sešli až na předchozí desce, a byli jsme naprosto spokojeni. Takže teď jsme spolu dělali podruhé. Zvuk ze Sona je samozřejmě skvělý, ale v minulosti jsme tam prakticky neměli producenta – Milan Cimfe a další nám vždy jen vypomohli. Obvykle už jsme předem měli hotové skladby. Tentokrát jsme k tomu přistoupili tak, že jsme Pavlovi dali mnohem více volné ruce, a ukázalo se, že to byla dobrá volba. Protože kdykoli jsme se dostali do situace, kdy už „jsme nemohli“, pořád tu byl někdo, kdo přicházel s dalšími nápady, a měl v záloze nějaká řešení. Navíc jsme mu mohli naprosto věřit, protože je prostě dobrý, o čemž nás přesvědčil asi tak tisíckrát. Vypadá to, že s ním budeme spolupracovat i dál.

Tsunami je zvukově i aranžérsky propracovanější než jeho předchůdci. Znamená to, že jste se na nahrávání více připravovali?

Spíš je to tím, že jsme tohle album nahrávali snad nejdéle v historii. Každou skladbu jsme tak čtyřikrát převrátili, a myslím, že jsme toho nahráli asi čtyřikrát tolik, než se na desku nakonec dostalo. Skoro se až stydíme říci, jak dlouho to trvalo... (smích)

Je pravda, že zatímco v devadesátých letech se všichni hrdě chlubil, že

ve studiu byli třeba tři měsíce, nebo v případě velkých hvězd i půl roku non-stop, dnes je to spíš naopak, a každý mluví o tom, jak to zvládl rychle.

My jsme nakonec ve studiu strávili sedmdesát dní. Někdy jsme si už nemysleli, že by šlo tu písničku více vycizelovat, a Pavel Karlík nám ukázal, že to jde. A naopak se nám i stalo, že už to nakonec bylo „moc hezké“ a hledali jsme, jak to udělat „špinavější“. Vždycky pro nás bylo nejdůležitější, aby to konkrétní písnička slušelo.

Jak jste vybírali hosty?

S Radkem Křížanovským a Kvartetem Apollon už průběžně spolupracujeme delší dobu, takže jsme je přizvali i tentokrát. Líbí se nám, jak hrají, v pomalejších skladbách jsou jejich plochy hezké a funkční, a navíc patří do okruhu Pavlových stálých spolupracovníků. Což pro nás i v případě dalších hostů, které přizval, byla záruka, že budou vždy jen muzikantští mistři.

Na albu je i pro vás poměrně netypická písnička Země draků. Jak k ní došlo?

Vznikla na motivy knížky spisovatele, grafika a našeho kamaráda Honzy Bodrova. Přišel za námi, že napsal stejnojmennou fantasy, a jestli bychom mu k tomu nenapsali písničku. Vznikla tak vzájemně výhodná spolupráce – my jsme získali zajímavé téma, a on zase potřeboval, aby se o té knize více vědělo. Samozřejmě nám ji dal přečíst a shodli jsme se, že je skvělá. Super příběh. Jde o první díl trilogie a měla by vyjít ještě letos.

Fantasy příběhy jsou dnes hodně populární. Vy sami je máte rádi?

Určitě. Třeba na Pánovi prstenu se shodneme snad všichni. Skvělý je i Terry Pratchett. Fantazie těch autorů je obdivuhodná. S Honzou jsme si o všem krásně

poklábosili. Snad se tak jeho skvělé nápady dostanou k více lidem. Je fajn spolupracovat a obklopovat se podobně šikovnými lidmi.

I proto jste si vybrali ten skoro až komiksový obal?

Upřímně – nejdříve jsme tentokrát vůbec neměli nápad, co by na obalu mělo být. Ale potřebovali jsme už vizuál, kvůli plakátům a dalším věcem s deskou spojených. A pak nás napadlo tohle. Kamarádky nás nalíčily a vyfotily, dodatečně už to není nijak počítačově upravované. Byl to záměr, aby to vypadalo jako kreslené, jako komiks. Původně jsme i uvažovali, že by nás někdo přímo nakreslil, ale nakonec to

je naopak úplně reálné. Trvalo to asi šestnáct hodin a bylo to docela náročné. Ale máme radost, když si někdo myslí, že to je malované. A zalíbilo se nám to natolik, že jsme to pak použili úplně všude.

Opět na desce nechybí i, pro vás už tradiční, písnička s námořnickou tematikou, nazvaná Naděje. Připomínáte si klukovskou romantiku?

Ani ne. Spíš vždycky říkáme, že to je pro nás určité přirovnání, že kapela je něco jako pirátská posádka. Tedy ne, že bychom to vymysleli my, asi je to už provažené téma, mají o tom songy i jiné kapely. Místo lodi máme dodávku, někam přijedeme, namísto

pokladů loupíme přízeň, zabojujeme, vypijeme bar, občas dojde i na krásné ženy... Ta podobnost je tam asi jasná.

Finálovou skladbu jste přímo pojmenovali Vodrhovačka, což jen dokazuje, že jde o poměrně radostnou a optimistickou desku. Je pro vás schopnost posluchače pobavit stejně důležitá, jako mu něco sdělit či předat?

Důležitější. Vždycky, když děláme novou desku, znovu si říkáme, že musí být o trochu rychlejší, v dur a o veselých věcech. A nikdy se nám to úplně nepodaří, vždycky nám tam nějaké ty posmutnělejší polohy „vlezou“. Ale základní moment je jas-

ný – chceme lidem říci: „Pojďte se pobavit, pojdte se zasmát, pojdte se napít, pojdte si zablblnout! Je přece léto! Nechceme být nějakí rozervaní umělci, dělíci se o své deprese. Zábava a potřeba nabíjet energii je přesně to, proč jsme to vždycky dělali.

Příští rok budete slavit 20 let. Už plánujete oslavu?

Samozřejmě plánujeme a bavíme se o tom, ale teď má přednost nová deska a turné k ní. Přípravy vypuknou až potom. Takže zatím si to, co chystáme, necháme jako překvapení.

TATA BOJS A SOČR POKŘTILI SPOLEČNÉ ALBUM

Velmi příjemný poslední květnový podvečer proběhl ve vlnném prostoru studia S1 v budově Českého rozhlasu v Praze. Kapelu Tata Bojs a SOČR představovali nahrávku společného koncertu, který se uskutečnil v listopadu loňského roku. Kdo se nedostal do Fora Karlín na jedinečné vystoupení, má nyní možnost si netradiční spojení zástupců klasické a tzv. populární hudby poslechnout na CD nebo LP.

Kromě členů Tata Bojs se křtu alba Tata Bojs & SOČR Live zúčastnil také Dušan Neuwirth, který živou nahrávku převedl na desku po stránce zvukové, Marek Doubrava jakožto aranžér orchestrálních partů, dirigent SOČR Tomáš Brauner a Jakub Čížek s Petrem Králem, kteří s myšlenkou svazku Tata Bojs a SOČR přišli.

Petr Král, který podvečerem provázel, prozradil, že skupina Tata Bojs se poprvé

dostala do kontaktu s Českým rozhlasem, když vystoupila při charitativní akci Noční běh pro Světlušku. Poté už byl pouze krůček k tomu, nadchnout čtveřici muzikantů pro nápad, aby své písně zahráli za podpory SOČR.

Supraphon navíc přichystal pro Tata Bojs překvapení. Předal jim zlatou desku za CD z roku 2015 A/B.

SU 6365-2

Supraphononline

Foto © archiv ČRo

Foto © archiv ČRo

VZPOMÍNKY NA APOLLOBEAT

Letos je to přesně 50 let od vzniku APOLLOBEATU a posluchači mají konečně možnost užít si 150 minut skvělé hudby, která se tehdy ještě nazývala beatová.

Poprvé vychází pestrý výběr původních nahrávek skupiny APOLLOBEAT Jana Spáleného z let 1967–71. Apollobeat patřil mezi nejzásadnější kapely druhé poloviny 60. let minulého století. Jejich hudba byla typická množstvím dechových nástrojů. Název kapela změnila z původních The Hipp's na jaře roku 1967, kdy získala angažmá do divadla Apollo od uměleckého šéfa Jiřího Štáidla.

Textařské zázemí bylo tvořeno zejména básníky Pavlem Vrbou, Rostislavem Černým a Jiřím Štáidlem, jejichž dokonalé texty přiblížily mnohé zahraniční písně českému publiku. Apollobeat doprovázel pěvecké hvězdy Apolla: Yvonne Přenosilovou, Karla Hálu, Petra Spáleného, Sally

Sellingovou, Pavlínu Filipovskou a následně, po rozpadu divadla, také krátce Viktora Sodoma, se kterým Apollobeat vystoupil v prosinci 1968 na 2. Čs. beatovém festivalu v pražské Lucerně.

Od roku 1969 zůstal jediným zpěvákem Petr Spálený, kterému psal texty zejména Vladimír Poštulka. Typickou hudbu Apollobeatu komponoval samotný Jan Spálený nebo Pavel Krejča.

Tato kompilace obsahuje šestačtyřicet originálních nahrávek. Osmnáct z nich vychází poprvé na CD (Duch na hradě a Kuchařská píseň vůbec poprvé). Album vydává Tomáš Padevět a je v distribuci Supraphonu.

8594189130129

Supraphononline

Foto © archiv Tomáš Padevět

HELENA VONDRÁČKOVÁ

DIAMANTOVÁ KOLEKCE – JEDINEČNÝ KOMPLET PĚTI TEMATICKÝCH ALB

Každé z pěti CD představuje Helenu Vondráčkovou v jiné hudební poloze. Počátky její kariéry s písničkami z let šedesátých připomene první disk. Na druhém disku najdete nejslavnější duety s partnery pěveckými i hereckými. Třetí disk vzdává poctu fenomenálnímu textaři Zdeňku Borovcovi, který pro Helenu napsal přes 160 písňových textů. Na čtvrtém disku se Helena představuje jako interpretku muzikálových a filmových melodií. A pátý disk obsahuje výběr písní z celé její umělecké dráhy.

Popularita Heleny Vondráčkové daleko přesahuje hranice České republiky. A její

nesporný talent a vysoká profesionalita z ní dělají výjimečnou osobnost naší hudební scény, což dokazuje i tato Diamantová kolekce, která vychází 16. června 2017.

Diamantová kolekce Heleny Vondráčkové je dosud nejrozsáhlejším výběrem písní interpretky, jejíž nezaměnitelný hlas provází v této zemi několik generací. Soubor 5CD vydává Supraphon u příležitosti jejího životního jubilea a tímto mapuje její dlouhou a neobyčejnou kariéru.

SU 6365-2

Supraphonline

FEŠÁCI SLAVÍ 50 LET VE VELKÉM STYLU!

Jaké to je, slavit 50. narozeniny kapely, která když začínala, tak ještě někteří současní členové chodili do školy?

Antonín Kny: No mně bylo třeba v té době teprve pět. (smích). Ale zároveň jsem dneska už v kapele třicet let, Tomáš Linka čtyřicet a Robert Moucha skoro těch padesát.

Nechávají si ti nejmladší vyprávět historky z minulosti?

Robert Moucha: Jenže oni ti nejstarší už skoro všichni umřeli... (smích) Ale samozřejmě občas ano. Já jsem do kapely přišel zhruba po roce, to mi bylo šestadvacet. Začínali jsme v Kladivadle v Ústí nad Labem, hráli tam tehdy Pepa Dvořák, Jiří Císlar, Uršula Kluková, později přišli i Pavel Zedníček, Karel Heřmánek a Jiří Bartoška. A taky režisér Evald Schorm – ale to už to bylo Činoherní studio. My jsme tam nejdřív dělali takové country večery, velmi dobře se to ujalo a byl o to velký zájem. Takže nás pak přizvali i do některých představení.

To jste ještě působili jako čistě akustická kapela?

Robert Moucha: Ano, my jsme v té době hráli tradiční bluegrass. Ve hře Řešeto jsme

tak například představovali nějakou mexickou kapelu. Docela si nás tam považovali.

Původní název byl Greenes, pak Bluegrass Hoppers a od roku 1972 jste byli Fešáci. To bylo podobné jako u Greenhorns /Zelenáčů a Rangers/ Plavců, kdy po začátku normalizace byl tlak na přejmenování anglických názvů?

Robert Moucha: Přesně tak. V té době už nás začínali hrát v rádiu, ale už pro jistotu neříkali, kdo to hraje. Tak jsme se přejmenovali.

V roce 1974 přišlo hned několik členů od Zelenáčů, včetně Michala Tučného, Petra Novotného a Tomáše Linky. A vaše popularita prudce vzrostla. Jak se pak Fešáci vyrovnali s jejich odchodem?

Antonín Kny: Michal odešel v osmdesátém, Tomáš pak o čtyři roky později. To byly velké rány. Ale Petr Novotný, který měl už tehdy neobyčejný organizační talent, nezaváhal a hned vzal dvě nové zpěvačky, a přizval i Miloše Slezáka a mě. Zvuk kapely se tehdy hodně zmodernizoval, dostal úplně jiný sound.

Tomáš Linka: A pak ještě přišli Pepíci – Mladý a Náhlavský. Jako humoristická dvojice, která posílala legraci na podiu.

Antonín Kny: Ono to bylo trochu i divadlo. Petr Novotný to měl rád, a vždycky jsme nejen dělali muziku, ale i různé scénky. Měli jsme vyložené divadelní skeče, ale i parodie na cokoli. Na Labutí jezero, Maryšu, různé řecké báje...

Robert Moucha: Velký úspěch měli „Fešáci v dějinách“.

Antonín Kny: Mezi sebou jsme tomu říkali Dallas na kolečkách. Udělal se program, a za dva až tři měsíce jsme s ním objeli republiku, obvykle tak pětadvacet až třicet míst. Pak jsme udělali nový program a jeli znovu. Takže na některých místech lidé dostali až čtyři vystoupení za rok – a věděli, že pokaždé to bude jiné. Chodili na to jako na seriál. Kapela pokaždé přivezla nové písně a nové scénky. Pak si také Petr Novotný vymyslel „hitfešákové listky“.

To bylo co?

Antonín Kny: Uvaděčky vždy při příchodu divákům rozdaly takové lístky, bylo tam osmnáct okének, a lidé si mohli zaškrtnout tři písničky, které se jim nejvíc líbily. Tři

podle nich největší hity. Petr pak zhruba jednou za dva roky spočítal ty, které se objevily nejčastěji, a podle nich sestavil nové album. Bylo tak předem zaručeno, že tam bude to, co se lidem líbí. Nebo nám nechal namalovat krásnou podobu kapely na plakát od Káji Saudka. Prostě to měl „zmáknutý“.

Aktuálně kromě výběrového 3CD vychází i kniha, která dokumentuje historii kapely. Překvapilo tam něco i vás?

Antonín Kny: Já jsem ji celou dával dohromady, takže to už pro mě překvapení nebylo. Ale v roce 2015 mi zavolał Pavel Brůmer, jeden z nejvýraznějších členů v historii, a bylo to asi dva měsíce před tím, než umřel. Říkal mi: „Posílám ti krabici, je v tom celý můj fešácký archiv. Žena s dcerou by to možná vyhodily do popelnice, ty ale buď vědět, co s tím dělat.“ A když jsem to otevřel, našel jsem tam fotky, které jsem nikdy neviděl. A i Robert, když jsem mu je pak ukazoval, tak se jen stěží rozvzpomínal, které z nich kdysi dávno viděl a které nejspíš ani on ne. Takže díky Pavlovi a jeho mamince, která mu je lepila do takových bloků, se zachovaly rarity, které často ještě nikdo z kapely neznal.

Foto © Jiří Antalovský

Fešáci mají oproti jiným kapelám jednu docela charakteristickou vlastnost: mnoho členů z nich načas odešlo a pak se zase vrátilo. Navíc často zvete i bývalé členy jako hosty koncertů. Platí, že „jednou Fešák, navždy Fešák“?

Antonín Kny: Určitě. Řeknu vám to přesně – těch lidí kapelou prošlo 64. A máte pravdu – odešel a zase se vrátil Tomáš Linka, Jindra Malík, v minulosti Jindra Štáhlavský, Mira Roček, Miloš Slezák... A Robert emigroval v roce 1987 do Německa.

Byl to pro vás pak „návrat do stejné řeky“?

Robert Moucha: Rozhodně. Bylo skvěle už to, že se tu mluví česky (smích). Zpočátku jsem sem jezdil jen jako host, ale nedalo mi to. Antonín Kny: Robert byl původně na pozici basisty, ale když se pak vrátil, tak už to bylo na pozici zpěváka.

Když je řeč o době před rokem 1989 – měli jste někdy s předchozím režimem nějaké problémy?

Antonín Kny: Nic závažného. Ale například od roku 1981 do roku 1990 nám nevyšla žádná deska. A samozřejmě jsme občas měli jako všichni různé zážitky s komisemi, které schvalovaly texty, zda jsou ideově v pořádku. Na albu tak máme

například písničku Jaro ve dvou verzích. Když ji Jindra Štáhlavský původně napsal, tak ji hned soudruzi zakázali, protože se tam například zpívalo, že je všude málo jídla. Tomáš Linka ten text musel přepsat. Tak jsme jako bonus na třetí desku přidali Jaro s tím původním, zakázaným textem.

Tomáš Linka: Ta komise se jmenovala ČUTI. Český úřad pro tisk a informace, a jejím předsedou byl pověstný Václav Hons. Ten proslul tím, že vždycky nějaké kapele naznačil, že by s určitým textem mohl být problém, ale že když ho on upraví, tak že „to projde“. Kapela samozřejmě souhlasila – a když pak deska vyšla nebo ji začali hrát v rádiu, tak se zjistilo, že je tam pan Hons připsán jako spoluautor. Ačkoli ta úprava často byla úplně drobná, třeba jen dvě slova. Ale pochopitelně se s ním pak kapela musela dělit o autorské honoráře. To byl moc „šikovnej kšeft“.

Když jste začínali, hodně se u nás hrálo akusticky. Ale v osmdesátých letech začal Michal Tučný s Tučňáky, a po něm i Věra Martinová razit cestu moderní americké country. Co mají posluchači radši dnes?

Antonín Kny: Ano, několik let tu elektrifikované country bylo hodně populární. My jsme tehdy s Pavlem Brúmerem a dalšími

měli i vedlejšák Cadillac a nějaký čas to dobře fungovalo. Pak ale zájem opadl a dneska myslím, že se všichni – i publikum – spíš vrací k těm tradičním písničkám. Jednoduchým, zpěvným. V podstatě takovým, jaké v bigbitu dělá Kabát.

Jak jste na aktuální komplet vybírali písně?

Antonín Kny: My podobné výběry vydáváme vždy po pěti letech. Čili jsme se snažili, abychom moc neopakovali skladby, které už jsou na těch minulých. Ale u těch dlouho nevydaných zas byl občas problém s texty. Teď už si dlouhá léta píšeme vlastní skladby, ale v těch dávných dobách jsme hráli často americké písně s českým textem. A oni jsou dnes dost hákliví na to, zda má ten český text podobný obsah a vyznění. Pokud je úplně jiný, majitelé práv neradi dávají autorská svolení. Takže se nám třeba stalo, že jsme jednu píseň hráli čtyři roky, ale když jsme ji chtěli nahrát, tak Tomáš musel přes noc přepsat text, aby odpovídal originálu. Nicméně já s tím souhlasím. Občas tu totiž textaři dělali hrozná zvěrstva. Písně jsme řadili chronologicky. Vybírali jsme jednak z těch plodných úvodních let, potom bylo hodně úspěšné období po roce 1990, kdy po pauze deska Hvězda Countryon vyšla jako dvojalbum, protože jsme měli hodně

písniček, a přesto se jí prodalo asi čtvrt milionu kusů. Na druhém disku je výběr z porevolučních dvaceti let, a ten třetí jsou současné písničky, které vznikly za posledních čtyři roky a hrajeme je teď.

K albu děláte poměrně rozsáhlou šňůru vystoupení, což v dnešní době, kdy je běžné „turné“ říkat čtyřem halovým koncertům, už je docela nezvyklé...

Antonín Kny: Za to bych se stydl. Díky Petrovi Novotnému, o kterém si stále myslím, že je neuvěřitelně pracovitý člověk, a který pro Fešáky opravdu udělal hrozně moc, máme pořád dost početné publikum. Takže do míst, kam jsme kdysi jezdili hrát několikrát ročně, dnes jedeme sice jen jednou, ale ti lidé vždy přijdou a vědí, že uslyší i nové písničky, a že se nebudou nudit. Zastávek na turné původně mělo být ani ne dvacet, a měli jsme končit velkým koncertem v pražské Lucerně, který bude 23. listopadu, a kam pozveme všechny hosty, kteří se jinak střídají. Jenže zájem byl nakonec takový, že jsme museli přidat dalších sedmáct koncertů. Nakonec tak budeme končit až 19. prosince v Ústí. Tedy na místě, kde jsme kdysi začínali.

SU 6374-2

PETR JANDA

PÍSNÍČKY DO ŠUPLÍKU NEPÍŠÍ

Vaše nové album je průřezem tvorbou, která vznikla mimo Olympic. Z té je asi nejznámější spolupráce s Petrou Janů. Jak na ni vzpomínáte?

To bylo samozřejmě skvělé. Udělali jsme spolu dvě její desky, kde jsem byl producent a autor. Na té první jsem dokonce měl stoprocentní zastoupení, na druhou pak napsal nějaké písničky i Ota Petřina. Ale tak velký šlágr jako jsou na té první nejslavnější *Jedeme dál* nebo *Není nám už sedmáct*, tam už nebyl.

Skladbu *Ještě držím pohromadě*, která dala vaši desce název, jste paradoxně nahrál už v roce 2008. To jste asi netušil, že tak dobře „držet pohromadě“ budete i skoro po dalších deseti letech?

To opravdu ne. To bylo docela zvláštní. Moje manželka tehdy chtěla, abych ji napsal písničku. Tak jsem ji složil tenhle upřímný obraz mé tehdejší duše a tělesné schránky, to jak se cítím. Okolo toho sloganu jsem šmejdil dlouho. Jenže ona tu písničku moc nepřijala, měla zjevně představu romantické pomalé skladby, jako bylo *Okno mé lásky*, a nebyla příliš spokojená. Ale já tu písničku mám rád, na sólových koncertech ji často zpívám.

Pomáháte nějak tomu „udržování se pohromadě“?

Bez toho už by to nešlo. Snažím se být aktivní, třikrát týdně chodím hrát tenis, vždy ráno vozím děti do školy. Teď na jaře se rád starám o kytka a o zeleninu na zahradě. Plavu, lyžuji, letos v zimě jsem dokonce i bruslil. Jako za mlada (smích).

Aktuální deska je výběr, často i unikátních rarit. Uzavírá ji instrumentální skladba ze spolupráce s Lubošem Andrštem a Lubomírem Brabcem. Jak k tomu tehdy došlo?

To byl projekt, který jsme udělali asi před deseti lety. Říkali jsme, že spojujeme jazz, rock a klasiku. Hráli jsme všechno možné. Turné bylo velmi úspěšné, pak jsme to i nahráli.

Jen vlastní instrumentální album jste nikdy mít nechtěl?

Hodně jsem o tom přemýšlel. Původně jsem byl houslista, tak jsem si říkal, že bych si vybral některé věty z houslových koncertů, které jsem hrával, a nahrál je na kytaru. Ale nějak jsem nakonec k tomu neměl sílu.

Kdy jste mimochodem držel housle naposledy v ruce?

Předevčírem. Moje holčičky chtěly zahrát, tak jsem jim zahrál. Ale už je to moje hraní bída. Je to nejkrásnější nástroj, jaký lidstvo vymyslelo, ale je těžký. Nikomu nic nedá zadarmo. Houslové mistry jsem vždy obdivoval, tu jejich preciznost, s jakou kladou prsty na milimetry přesně, měli by jim dávat Nobelovu cenu.

A nahrát další sólovou písničkovou desku jste chuť neměl?

Příští rok určitě ne, to chci udělat novou desku s Olympikem. Tak možná potom. Ale abych pravdu řekl, moc jsem o tom zatím nepřemýšlel. Ono je dnes nutné začít jinde – nejprve je potřeba najít někoho, kdo má chuť to vydat.

Baví vás pořád psát písničky?

Baví. Ale píšu je až tehdy, když je čas. Do šuplíku chuť psát nemám.

Podobné výběry pro vás vždy stavuje váš skalní příznivec Oldřich Zámostný. A bylo tomu tak i tentokrát. Zasahoval jste mu nějak do jeho výběru?

Já jsem ho o to přímo požádal. Na rozdíl ode mne má fenomenální paměť. Já bych určitě na něco zapomněl. Když – pokud to přeženu – potřebuju vědět, jaké kalhoty jsem na podiu nosil v roce 1970, tak se ho zeptám a on mi to z hlavy řekne. Je to nepsaný předseda našeho fanclubu, pořádá různá setkání, promítá na nich různé archivy, které někde objevil nebo mu je někdo poslal, nebo pošle různé raritní nahrávky, třeba když jsme hráli v USA nebo v Austrálii. Má moji plnou důvěru a udělal to myslím výborně.

Trochu mě překvapilo, že převažují svižnější skladby, ačkoli jak jste sám řekl, vás mají všichni spojeného spíš s pomalými baladami. Skladby jako *U hrobu neznámého úředníka*, jsou na desce v menšině.

Psát pomalé písničky je ale mnohem snazší. Lépe se tam dostávají emoce. Vždycky, když skládám novou desku, dělám nejdrive ty rychlé. Ty pomalé pak vždycky nějak zvládnou. Ale ty rychlé jsou těžké.

Vždycky spoléháte jen na sebe? U hvězd světového popu už dnes začíná být nejdůležitější postavou nahrávání producent.

To je zajímavé. Já jsem vlastně pořádě nikdy s žádným opravdovým producentem nespocoval. A dokonce se mi ani žádný nenabídl. Ale nijak se tomu nebráním, naopak bych to přivítal. Na té příští desce Olympiku už s producentem domluvený jsem. Těším se na tu zkušenost, jen se bojím, že mám natolik vyhraněné názory, že se nad tím pohádáme (smích).

Kdo jim bude?

Miroslav Váňa. Je to Čechoameričan, působí v Berklee College v Bostonu, v březnu jsme se domluvili. Dělal mi tam koncert, skamarádili jsme se, na aktuální desce je jako bonus *Želva*, v podobě, jak jsme ji tam nahráli. Přijede za námi, i se svými studenty, já je ubytuju, natočíme desku, a pak nejspíš spolu uděláme i nějaký koncert.

Koncertujete pořád a často, v klubech i na malých městech. Dnes už je to nezvyklé, všechny velké kapely už dělají jen pár koncertů ročně, malá turné po halách a stadionech. Vás by podobný přístup nebavil?

Vždy odpovídám, že my jsme „muzikantská kapela“. Neděláme to, jen abychom vydělali peníze nebo abychom se mohli vychloubat, kolik na nás přišlo lidí, ale protože nás to prostě baví a chceme si zahrát. A já sám hraju ještě i mimo Olympik, pořád s někým. Nebo i sám. Nechci se o tu radost připravovat. Někoho baví automaty, jiného malování, mě baví hrát na kytaru.

SU 6362-2

Supraphononline

BELFIATO QUINTET

Bez nadsázky můžeme říct, že spolu hrajeme od malička a víme o sobě všechno...

Belfiato Quintet je další vysokou kartou mezi českými komorními ansámblu na mezinárodní scéně. Členové mladého dechového kvinteta působí v předních orchestrech (ČF, Philharmonia Orchestra ad.) a jsou jednotlivě i jako soubor ozdobeni cennými soutěžními trofejemi (vítězství Kateřiny Javůrkové na soutěži ARD Mnichov, zlato pro BQ ze soutěže v rakouském Semmeringu atd.). Nic si z toho však nedělají; z jejich hry a vystupování nadevše vyzařuje sdělení: „Nás to baví!“. Na tuto svou první studiovou nahrávku nastudovali díla výhradně českých skladatelů první poloviny 20. století. J. B. Foerster zkomponoval Dechový kvintet roku 1909 na objednávku virtuózního souboru založeného při Vídeňské filharmonii. O 20 let mladší dílo Janáčkova žáka Pavla Haase nese stopy

janáckovské a lidové inspirace, ale také vliv Stravinského. Při poslechu nelze než znovu litovat nezměrného talentu předčasně umlčeného v koncentračním táboře v Osvětimi. Jen o pět let dříve vznikl Janáčekův sextet Mládí; hudba plná životního elánu, jenž dominuje nad steskem a melancholií – stěžejí by jejím autorovi někdo hádal 70 let. Mládí; jak příhodné pro Belfiato Quintet, soubor plný energie a inspirace!

Podle čeho jste sestavili dramaturgii vašeho debutového alba?

Jan Souček: Je to profilové album, kterým chceme oslavit desáté výročí vzniku našeho souboru. Vybírali jsme tedy nejvýznamnější skladby z kvintetního repertoáru a zároveň jsme chtěli, aby to byly české skladby, protože jsme český soubor. Vybrali

jsem tedy Leoše Janáčka, jeho žáka Pavla Haase a jeden z mála romantických kvintetů, Dechový kvintet D dur Josefa Bohuslava Foerstera.

Oto Reiprich: Všechny natočené skladby už máme v repertoáru poměrně dlouhou dobu a pravidelně je uvádíme na koncertech. I to byl důvod, proč jsme vybrali právě tato díla.

Co tyto skladby podle vás spojuje a v čem vidíte naopak největší rozdíly?

Jan Souček: Vybrali jsme tři skladby, které vznikly v rozmezí pouhých 20 let, ale přitom jsou stylově velmi odlišné. Foersterovi bylo v době komponování Kvintetu D dur 50 let, může tedy říci, že byl v zenitu své tvůrčí práce. Janáček svůj sextet Mládí napsal v 70 letech a naopak Pavlu Haasovi bylo teprve 30 let. To, že věkové rozpětí

vzniku jednotlivých skladeb je tak úzké, dává albu zajímavý celek, a to i přesto, že jsou skladby tak stylově kontrastní.

Která ze skladeb pro vás byla největší výzvou?

Oto Reiprich: Myslím, že to byl Foersterův Kvintet. Pro mě byl rozhodně technicky nejnáročnější.

Jan Souček: Je to, řekněme, symfonická partitura. I když byl Foerster obratný instrumentátor, tento kvintet psal velmi „klavírně“ a jeho party nejdou jednotlivým nástrojům příliš „do ruky“. Proto jsou velmi náročné. Myslím, že je zajímavé zmínit fakt, že dílo vzniklo roku 1909 na objednávku virtuózního souboru založeného při Vídeňské filharmonii, a to na přímé doporučení Gustava Mahlera.

► **Můžete nám prozradit, jak jste se dali jako ansámbl dohromady?**

Kateřina Javůrková: S nápadem založit kvintet přišel můj bratr se svým spolužákem, když začali svá studia v Praze na hudebním gymnáziu. Protože náš fagotista Ondřej studoval v té době u Ondřeje Roskovce, člena Afflatus Quintet, měli jsme to štěstí, že to nejlepší do startu nám předal právě on.

Oto Reiprich: Již od studijních let jsme všichni měli rádi dechový soubor Afflatus Quintet, a když jsme se dostali na Pražskou konzervatoř, tak velká část z nás se stala žáky právě členů Afflatus Quinteta. Tzn. já jsem studoval u Romana Novotného, fagotista Ondřej Šindelář u Ondřeje Roskovce. Poté to svým způsobem pokračovalo i na HAMU, kde Kateřina Javůrková studovala nějakou dobu u Radka Baboráka a Jan Souček u Jany Brožkové.

Jan Souček: Rád bych ještě doplnil jednu zajímavost – většina dechových souborů vzniká až na začátku profesionálních kariér jednotlivých členů nebo na konci studií na vysokých školách, ale my jsme spolu všichni (tedy téměř všichni – od založení došlo v souboru ke dvěma změnám) opravdu už

od dob konzervatoře. Kateřina Javůrková byla dokonce ještě v ZUŠ, když kvintet zakládala. To, myslím si, není zcela běžné. Vše to začalo vlastně kamarádstvím a profesionální snaha o vyšší působení v hudbě vyplynula až během studií.

Většina z vás hraje v nejvýznamnějších českých i zahraničních symfonických tělesech. Kolik času máte na společná setkávání při koncertech?

Oto Reiprich: Nyní je to vše časově náročnější při porovnání se studentskými léty. Všichni máme vzhledem k našim orchestrálním povinnostem mnohem více práce. Velkou část koncertů se snažíme zařadit do čtyř až pěti bloků v sezóně, ve kterých máme čas a možnost být spolu, pracovat a koncertovat ve velké intenzitě. Každé léto pak děláme soustředění, v rámci kterého navštívíme repertoár pro další koncertní sezónu.

Podle čeho obecně vybíráte repertoár pro vaše koncerty?

Jan Souček: Pokud nám dá pořadatel koncertu „volnou ruku“, máme v zásobě několik variant programů. Nabízíme klasic-

ký průřez repertoárem pro naše obsazení, tj. od Antonína Rejchy, jako zakladatele žánru dechového kvinteta, chronologicky po hudbu současnou. Nelze nezařadit francouzský repertoár, který je pro naše obsazení nejpohodlnější. Pravidelně však zařazujeme českou hudbu. Věnujeme se i hudbě 20. století a nebráníme se ani úpravám známých děl. Velmi rádi hrajeme také programy s klavírem – pravidelně spolupracujeme s klavíristou Lukášem Klánským.

Zmínili jste úpravy známých skladeb – jaké máte ve vašem repertoáru?

Jan Souček: Nejčastěji hrajeme známý Dvořákovy Smyčcový kvartet č. 12 (Americký), který velmi pěkně upravil francouzský hoboista David Walter. Úprav je velké množství, od Mozarta po aranžé kusů symfonického repertoáru, a pokud chceme udržet repertoár pestrý a zajímavý, jejich zařazování se nevyhne. Přirozeně však koncipujeme program tak, aby převažovala originální díla, jedna úprava za večer stačí.

Kateřino, jak se jako jediná žena cítíte v jinak zcela mužském souboru?

Kateřina Javůrková: Musím říct, že se cí-

tím skvěle. Jako hornistka jsem zvyklá hrát mezi muži, ale v Belfiato je to jiné. Jsme už taková rodina a bez nadsázky můžeme říct, že spolu hrajeme od malička a víme o sobě všechno. Trávíme spolu spoustu času i bez nástrojů a jsme dobrá parta. Jedna holka v souboru je tak akorát si myslím. (smích)

Kateřino, jak složité je, vzhledem k vašemu vytížení, si najít čas pro BQ? A jakou roli hraje ve vaší umělecké kariéře?

Kateřina Javůrková: Samozřejmě musíme koncerty plánovat s ohledem na Českou filharmonii, ale díky skvělým kolegům, které v ČF mám, dostalo už mnohokrát BQ přednost. Belfiato Quintet je pro mne opravdu něco hodně osobního a všeobecně mě komorní hra uspokojuje daleko víc než ta sólová. Prostě mě baví tvořit hudbu společně, nežli sama a když mám to štěstí, že mám stálý soubor fungující už víc než deset let, je to pro mě opravdu to nejvíc. BQ je v mém profesním životě rozhodně na předním místě.

MARTINA JANKOVÁ

NA CESTĚ MEZI MOZARTOVOU PRAHOU A VÍDNI

Cestu mezi Vídní a Prahou, kterou roku 1787 absolvoval 31letý Mozart, aby byl u premiéry svého Dona Giovanniho, důvěrně znala celá řada dalších hudebníků; vydávali se po ní v obou směrech – často s vidinou lepšího životy na tom druhém, vysněném konci. Česká písňová tvorba přelomu 18. a 19. století, jež tvoří osu tohoto alba, bude pro mnohé objevem – včetně faktu, že

čeští komponisté zhudebňovali především německé a italské texty. Leccos vysvětluje rozkvět německé písně pro domácí muzicírování (a nakladatelské podnikání s tím spojené) i rychlé šíření klavíru v 80. letech. Podle Goetha bylo zvládnutí hry na klavír jednou z podmínek úspěchu vdavekchtivých slečen... Leopold Koželuh patřil ve Vídni k nejúspěšnějším písňovým autorům; mj.

díky svým diplomatickým schopnostem zastínil i zářivou hvězdu Mozartovu. Naopak Rösler, jehož písně jsou od Mozartových často k nerozeznání, v Praze velmi usiloval o zachování mozartovského odkazu po skladatelově smrti. Tomáška, který zůstal věrný Praze, s Röslerem spojuje vytříbený literární vkus, resp. bezchybný výběr textů. Nahrávka, kterou Supraphon vydává

23. června, zachycuje půvabný hlas Martiny Jankové plný života, dívčí nevinosti, svěžesti a lehkosti, jež tak sluší mozartovskému repertoáru. Barevný a jasný zvuk jediného dochovaného klavíru F. J. Baumeistera (1797) pod rukama B. M. Willi bude jistě pro mnohé dalším překvapením a objevem na této dobrodružné cestě.

Foto © Martin Kubica

SU 4231-2

Supraphonline

REDAKCE: Vladan Drvota, Zdeněk Brouček, Lukáš Kadeřábek, Marek Šulc a Tomáš Pilát / grafická úprava: Marek Šmidrkal

KONTAKT: SUPRAPHON a.s., Palackého 740/1, 112 99 Praha 1, tel. (+420) 221 966 604, fax (+420) 221 966 630
promotion: promo@supraphon.cz; obchodní oddělení: obchod@supraphon.cz

www.youtube.com/supraphon

www.facebook.com/Supraphon

www.plus.google.com/+supraphon/

www.supraphon.cz